

De les

Fleur Boose

De les

Nieuw Amsterdam Uitgevers

Voor Frank

© Fleur Boose 2015

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Studio Saiid & Smale

Foto auteur © Arenda Oomen

NUR 301

ISBN 978 90 468 1751 3

www.nieuwamsterdam.nl/fleurboose

O

‘In dit uur gaan we bewijzen dat niets te moeilijk voor ons is.’

Hubertus van Eegeren kijkt zijn klaslokaal in. Hij ademt diep naar zijn buik. Het kriebelige gevoel, dat huppelt over zijn ingewanden, heeft lucht en ruimte nodig.

‘Eerder zijn we ingegaan op wat echt is en wat nep. Daar gaan we op door, maar nu nog een humuslaag dieper. Laten we samen afdalen naar het hoe en waarom. Waar komt onze wil uit voort? Uit ons verstand? Uit ons gevoel? Of is alles een kwestie van...’

Hubertus onderbreekt zichzelf. Hij draait naar het bord, pakt een krijtje en schrijft dan met grote halen vier letters. Hij schrijft ze met zijn ogen dicht, zijn klas kan hem zo toch niet zien, en hij kan de letters wel dromen. Hij zet een streep onder het woord en tikt met het krijt tegen het bord.

‘Eros, jawel. God van de liefde. De god van het verlangen ook, van de schoonheid, de lust, de verbinding. De blinde passie, de voortplantingswens. Maar ook: de universele, allesomvattende liefde, de kracht die de wereld bijeenhoudt.’

Het blijft stil in de klas. Geen geginnik, geen stom gekwek, maar stilte, afwachtende stilte.

I

Nog verder en zijn hoofd zit klem. Hubertus trekt zijn gezicht terug uit het hek, maar zijn handen blijven de spijlen omklemmen. De zwarte staven drukken diep in zijn palmen. Hij grijnst zonder zijn ogen af te wenden van het gebouw dat zo'n vijftien meter achter het hek staat. Als een imposant heiligdom rijst het voor hem op, net als toen, op die eerste schooldag. De vierenveertig tussenliggende jaren doen er niet meer toe, vormen hooguit een adempauze tussen het toen en het nu. De kastanjabomen boven zijn hoofd ruisen in de ochtendzon, als instemmend brommende vrienden van vroeger, alsof ze willen laten weten: wij herinneren het ons ook nog hoor, Huib, als de dag van gisteren, wat dacht je dan, nou en of.

Het gebouw kijkt naar hem terug, met zijn twintigtal ramen. En dan te bedenken dat dit alleen nog maar de vensters aan de voorkant zijn. Hubertus wordt opnieuw gezien, maar er wordt niet op hem neergekeken. Integendeel. De roodbruine bakstenen staan strak in het gelid, maar met het witte voegsel ertussen oogt het geheel goeddelijk ondanks zijn ontzagwekkendheid. Het bouwwerk houdt zijn kaarten vooralsnog tegen de borst: de diepgroene deuren blijven gesloten, de roomwitte pijlers ernaast wachten stil. Het geheel is standvastig, maar niet

onverzettelijk. Het ademt ook nu weer dat hij gewent is, dat hij hier mag zijn. Sterker nog, het gebouw heet hem welkom. Opnieuw.

‘Weet je zeker dat je hier naar school wilt gaan, jongen?’

Het vragende, rood aangelopen gezicht van zijn moeder dat naar hem toe draait terwijl ze met moeite die zware groene deur openduwt. Maar ook toen was hij vlak voor het hek al verkocht. Dat krachtige zwarte staal, stoer maar ook kunstig, met die krullen en lijnen, hard en tegelijkertijd bijna lieflijk van vorm. En dan, daarna, over het witte, bijna glimmende grind, alsof het speciaal gepolijst was. Eén steentje kwam in zijn schoen, en dat liet hij de hele dag zitten. Hij kwam oren en ogen te kort, toen. Die erhaag van kastanjabomen, ook toen, ruisend in de zomerzon. Die marmeren trappen, die groene deuren. En op die grote driehoekige gevel boven de poort, in goudkleurige letters dat dierbare woord: GYMNASIUM.

Een kleiner fronton, vlak boven de deur, toont het wapen van de stad. Hij moet zijn ogen samenknijpen om het goed te kunnen zien, maar het helpt dat hij weet hoe het eruitziet: een gouden schild met een bloedrode arend die zijn vleugels en poten wijd uitspreidt. Op de borst van de vogel prijkt een zilveren sleutel. Maar het mooiste is het motto, vlak boven de deur: *Beatus homo qui invenit sapientiam*. Gelukkig de mens die wijsheid vindt. En gelukkig is hij die weer thuis lijkt te komen.

Nog één keer kijkt hij naar het gebouw, dan rukt hij zich met moeite los. Nog twee dagen, dan is hij weer binnen. En wat zijn nou twee dagen? Op de stenen palen naast het toegangshek staat ‘anno 1913’. Bijna tachtig jaar later

maakt hij zich druk om twee dagen. Hij kan zich beter vasthouden aan de wetmatigheid van het leven. Een schooljaar begint elk jaar opnieuw. Een vol bord wordt weer schoongeveegd, elk jaar weer een tabula rasa. En dit wordt het jaar van zijn terugkeer. Hij heeft er lang op moeten wachten, maar het is alsnog gelukt. Het bord is schoongeveegd, de luiken worden opgehaald. Hij kan weer met een schone lei beginnen.

II

Heel even is het of er een hand zwaait, vanachter de voorruit. Maar de takken en bladeren spelen een spel met het licht en de lucht. Ze zwiepen heen en weer voor zijn grijze Renault 19. De lak verandert in glinsterende zilversjes die over de motorkap schieten: van links naar rechts en van onder naar boven.

Zelfs zijn oude auto lijkt herboren hier. Hubertus loopt ernaartoe en legt zijn hand op het dak. De ochtendzon is al krachtig genoeg om het staal te verwarmen. Hij opent het portier en vouwt zich in het voertuig, zijn lange been eerst, voordat hij zijn benige billen op de sleetse stof van de voorstoel kan laten rusten. Ja, zelfs de stof voelt al warm. Of zou dat nog de warmte van zijn eigen lichaam zijn? Hoelang heeft hij voor dat hek gestaan?

De warmte dringt nu ook in zijn rug. Misschien had hij zijn jasje uit moeten doen. Hij draait zijn achteruitkijkspiegel zodat hij erin kan kijken. De doorwaakte nacht is hem nauwelijks aan te zien, hoewel zijn witte huid misschien nog doorschijnender is dan anders. Zijn grote donkere ogen staan helder. Jeugdig zelfs. Als hij zijn wenkbrauwen optrekt, is zijn huid nog zo strak als veertig jaar terug. Alleen die terugtrekkende haargrens en dat dunne sluike haar herinneren hem eraan dat hij niet meer

dat jongetje is uit '48. Maar zijn ogen, vooral zijn ogen, staan weer net zo helder als toen.

Hij start de motor en rijdt langzaam langs de kastanjabomen. In zijn buik borrelt een kinderlijk kriebelig gevoel, en dat komt niet door de motor, het komt door die bomen. Als kleuter had hij die kriebels soms ook, als hij in het donker in bed lag. Dan trok hij de stof van zijn pyjama omhoog, cirkelde met zijn vingertje om zijn blote navel en murmelde: als ik oud ben en naar de hemel ga, blijf ik daar eeuwig leven. Geen idee hoe hij aan die gedachte kwam. Zo gelovig is hij niet opgevoed. Misschien uit een verdwaalde tekst op de lagere school, of van een tegeltje dat hij in zijn hoofd had geprent. Hoe dan ook, die kriebels zijn er opnieuw, en dit keer door de bomen. De kastanjabomen stonden er al toen hij hier als klein jongetje liep. Sterker nog, ver daarvoor al. En nu staan ze er nog steeds, schijnbaar onveranderd. Sommige mensen moeten piramides zien om het besef van tijdelijkheid en eindeloosheid te voelen, maar het effect is nog veel groter als het je eigen decor betreft. Je eigen, schijnbaar onveranderde decor.

Hij rijdt de bomenlaan uit en slaat links af. Rechts voor hem doemt het park al op. Het statige park, waar hij elke schooldag langsfietsde. Als hij voor een stoplicht moet wachten, kan hij het rustig bekijken. De wit gekromde bruggetjes, het paviljoentje op de heuvel. Ook het park is schijnbaar onveranderd. Behalve dan dat reclamebord, met die vrouw, in schaarse kleding.

De auto achter hem toetert. Hij schrikt en trekt op. Wie weet hoelang het al groen was. De toeterende auto haalt hem met hoge snelheid in. Uit zijn ooghoek ziet hij vier

jonge jongens, met petjes. Hij schat ze niet ouder dan achtien. Misschien komen ze wel recht uit de kroeg. Hubertus glimlacht. De petjes en de jeugdigheid stellen hem gerust. Het was geen getoeter van een oude bekende, op deze zui-vere zaterdagmorgen.

Er zit niemand achter hem, hij kan heel rustig rijden. Hier rechts was een sigarenboer, op de plek van dit make-laarskantoor. En daar, aan de overkant, zat onder meer een kruidenier. Nu is er een grote supermarkt. De straat is schijnbaar onveranderd, maar er is meer om te consu-meren. Die supermarkt is echt heel groot. Zouden er nog van die dozen staan, waarachter je je goed kon verstoppen om een snoepzakje open te peuteren?

‘Nee, mevrouw, die was echt al open. Ik zweer het u, ik heb niets gedaan. Ik wilde het u juist komen zeggen, om u te waarschuwen natuurlijk.’ En dan uitkijken dat je zwarte tong niet te zien was. Ton was daar heer en mees-ter in. Dan keek hij mevrouw, kom, hoe heette ze nou...? Ja, Van Dijk, dat was haar naam. Dan keek hij mevrouw Van Dijk met van die grote ogen aan, soms zelfs zonder verdere uitleg. En ja hoor, dan kreeg hij het zakje mee. Eenmaal buiten veranderde dat zogenaamd onschuldige smoelwerk in de grimas van een branieschopper. ‘Zo, dat doen jullie me niet na! Kijk eens, wat een lekkere drop-veter!’ En dan schrokte hij het naar binnen. Maar in een goede bui deelde hij alles.

Hierachter was Tons ouderlijk huis. Daar moest hij nog maar niet komen, misschien.

‘Nog een stukkie krentenwegge, kind?’ Het beeld komt weer haarscherp in hem op.

Tons moeder, met schort, en een levensgroot mes. En

dan die dikke vieze laag boter op dat heerlijke brood. Hij gruwde ervan, maar hij at het toch op. En nooit heeft hij durven vragen of hij het brood misschien een keertje zonder boter mocht hebben. En daar, kijk nou, de Sprekenlaar, het is er nog, het zwembad! En schijnbaar onveranderd ook, die donkerblauwe schoenendoos. Hij hoeft niet eens zijn best te doen om het schelle geluid weer te horen. Altijd koud, altijd herrie, altijd natte koude haren. En die vreemde badmeester met die haak, die dreigend meeliep langs de kant. 'Buuk in, schouders hoog, bieten recht, en úútsprieden, die bieten!' Dat zegt-ie ook tegen zijn vrouw, zeiden de grote jongens in de kleedkamer steevast lachend. 'En úútsprieden, die bieten!' Hubertus had nooit geweten wat daar nou zo grappig aan was, maar hij wist dat hij hoorde te lachen.

Zou het trapveldje er ook nog zijn? Het trapveldje van Ton en hem? Die strook groen die eerder bruin was, en vol zat met kuilen en kluiten? Met aan de zijkant ervan dat ene huisje, gemaakt van houten ronde palen? Het huisje dat de meisjes uit hun buurt het 'pannenkoekenhuisje' noemden, maar waarvan Ton en hij wel beter wisten, omdat het toch echt hun berghut was, waar ze op adem konden komen na een van hun ontdekkingstochten. Als het er nog is, dan moet het hier vlakbij zijn. Hij zet de auto even stil, langs de kant, en probeert langs het zwembad te kijken. Er loopt daar wel een paadje, maar het is te donker om het goed te zien. Hij aarzelt even, kijkt om zich heen, en opent dan het handschoenenkastje. Het is een tijd geleden dat hij de verrekijker heeft gebruikt. Hij draait eraan en kijkt erdoor. De lenzen zijn vuil en zijn brillen-glazen ook.

Net als hij het idee heeft dat hij de boel scherp heeft gesteld, hoort hij een klap, gevolgd door geroep. ‘Hé, ouwe gluurder, gaat-ie goed?’ Hubertus stoot de kijker van schrik hard tegen zijn bril. Hij laat het ding snel zakken en ziet nog net hoe drie meisjes lachend langs zijn auto fietsen. Wat was die klap? Sloeg een van hen op de ruit? Of op het dak? Zouden ze...? Mijn god, wat moest-ie nou ook met die kijker. Diep ademhalen nu, naar zijn buik, kom.

De meisjes verdwijnen in de verte. Langzaam wordt de boel weer scherpgesteld. De weg, het zwembad, zijn auto. Kom, hij moet niet zo paniekerig doen. Hij is weer terug in de maatschappij, dan kan je dit soort dingen verwachten. Daar moet hij toch echt mee om leren gaan. Het waren baldadige meisjes, tieners, scholieren! Over twee dagen zitten er vijftwintig van dat soort recht voor zijn neus. Goede kans dat hij dan nog wel wat anders dan ‘ouwe gluurder’ naar zijn hoofd geslingerd krijgt. Feitelijk is ‘gluurder’ een hoogst fatsoenlijk woord. Voyeur, in plaats van viezerik, of vieze ouwe lul. Dat hij daar nou meteen van in de stress moet schieten. En hij lokt het ook uit, met die kijker.

Hij bergt het ding weer op in het handschoenenkastje, en ademt nog één keer, diep, naar zijn buik. Als hij de motor weer start, glimlacht hij in het niets. Hier moet hij naar rechts, en dan is het daar, voor de bocht links. Ja, hier. Nummer 20. Loodgieterlaan 20. Hij parkeert op de plek naast zijn nieuwe huis, alsof hij nooit anders gedaan heeft.

III

Hubertus voelt eerst het granol, en dan de lichtschakelaar. De lamp aan het plafond knippert langzaam aan. Achter in de hal doemt de trap op, de treden nog in een spookachtige waas. Hoort die lamp groen licht te geven? In het wentelmoment van de trap lijkt iets te ontbreken. Een trede misschien? Bij de bezichtiging heeft hij het niet opgemerkt.

Ook in de keuken moet hij zoeken naar het licht. De zon mag buiten volop schijnen, ze heeft nog geen vat op het huis, net zomin als hijzelf. Het licht uit de keuken komt uit een tl-buis vanonder de kastjes. Hij opent een keukenkastje, voorzichtig, alsof er iets uit kan vallen. Er staan acht lichtgroene mokken in, netjes in het gelid, met de oren naar links. Misschien staan er nog wel meer groene mokken in andere kasten, maar aan één geopend kastje heeft hij voorlopig genoeg. De verhuurder van dit gemeubileerde huis houdt kennelijk van groen. Hij vindt het prima. Hij kan goed leven met groen, geen probleem.

In de woonkamer staat wat te verwachten valt in een kamer waarin men wil wonen: een bank, een stoel, een lamp, een kast en een tafel om aan te eten. Maar het zijn meubels met een ziel, ze hebben eerdere huurders overleefd, en kunnen het navertellen. Op het roodbruine zeil

zitten grillige vlekken die geen deel uitmaken van het patroon. Aan het snoer van de lamp hangt een stukje geel plakband, en daar, op die kast, zit iets blauws – inkt van een pen?

Hij ziet een wazige reflectie van zichzelf in het raam. Zijn de ramen vies of is de lichtinval vreemd? Pierlala's dood met een jas en een bril. Hij is zijn grootvader geworden. Hij wrijft met zijn hand over de bank en voelt de schaafwonden in de stof. Wie weet wie dit meubel al heeft moeten dragen. Stoeiende jongens misschien, die schaamteloos over zijn leuningens buitelden. Die tegen zijn rug traptten, en met hun puntige ellebogen diep en onbarmhartig in zijn gevoelige delen drukten. Of een vriend stel. Of een hond zelfs, wie weet. Als hij gaat zitten, voelt hij de veren. Een aangenaam onaangenaam gevoel. Hij probeert nog wat dieper weg te zakken. Het gekraak geeft hem moed.

Het daglicht golft de voortuin in. Golft zijn voortuin in. Zo ver kan het licht nu dus komen. Eind augustus hel en heet, dan lacht de tuinman zich in het zweet. Hij mist zijn moeder. Voorlopig groeit er nog niets in zijn tuin. Ogen-schijnlijk dode takjes steken half uit de grond. Aan een paar sprietjes hangen vertrapte kaartjes, met de belofte van bloei erop.

Hij moet de dozen naar binnen brengen. Ook al zijn het er maar een paar, dan nog zijn het er wel een paar. Met dat wat voor hem het 'hoognodige' is, hoewel de inhoud anderen zou verbazen. Zijn lipjes van blikjes, zijn oude kalenders. Anderen noemen het op zijn best 'ouwe meuk'. De ringbanden van de kalenders hebben al flink wat stukken uit zijn truien gehapt. En god weet waarom hij die

twee fotoalbums toch altijd weer meesleept. Hij houdt niet eens van foto's. Te kaal, te zielloos, te veel zonder stem. De graatloze ruggen van de albums hangen erbij als verweekte pleisters aan een kleuterknie, de beschermvloeitjes tussen de pagina's zijn verkreukeld en diep ingescheurd, de lijm onder de driehoekjes is half vergaan. Maar daar waar de hoekjes nog op hun plek zitten, houden ze vergeelde foto's vast. Foto's waarop te zien is hoe hij tegen wil en dank groter en groter wordt, hoe zijn kromme O-beentjes eerst bloot onder wollen rompertjes uitsteken en dan langzaam maar zeker bedekt worden door ribfluweel en spijkerstof. Nee, als hij eerlijk is tegen zichzelf, weet hij heel goed waarom hij de foto's bewaart. Hij gooit de beeltenis van zijn moeder natuurlijk niet bij het vuilnis.

In diezelfde doos ligt Martialis, goede ouwe Martialis. De dichter uit de eerste eeuw na Christus blijft een bron van inspiratie, én een blok aan zijn been. De aanzet voor zijn proefschrift staart hem alweer meer dan twintig jaar aan. Hij was er op het verkeerde moment aan begonnen, maar misschien vindt hij nu alsnog de energie om het te voltooien. De man is immers altijd zijn grote voorbeeld gebleven. Een man die zijn eigen plan trekt, ook als anderen dat plan verfoeien. Martialis' schrijfsels, zelfs het kortste satirische puntgedicht, ontroeren Hubertus nog steeds.

In tegenstelling tot de groten der aarde, tot mannen als Aristoteles, Plato en Socrates, zocht Martialis de schoonheid in het abjecte, of liever, in dat wat abject werd bevonden. Hij hield zich óók bezig met filosofische vragen, maar meer als een man van de straat, als toevallige passant, als een waarnemer met een verbaasd lachje. Waar

anderen de lanen en de paden groots beschreven, had Martialis juist oog voor het kronkelende steegje ernaast. Hij zou je buur kunnen zijn of misschien zelfs een vriend. Een observeerder die niet oordeelt, en al zeker niet véoordeelt. Iemand die je eerder op de schouders slaat als het tegenzit, en die je doet lachen ondanks je verdriet. Het enige wat Hubertus hem hooguit verwijt, is dat hij op den duur toch afkerig werd van zijn omgeving.

Hij moet de dozen hoognodig naar binnen gaan brengen.

Hij loopt in twaalf passen van zijn voordeur naar zijn auto. Een mooi even getal, dat is fijn. En over het grind, net als op het gym. Zou hij nog wel van het gym kunnen spreken? Halverwege de jaren zestig kon dat nog wel, maar toen kon je als docent ook nog gebroederlijk een sjekkie roken met je leerlingen. ‘Volle asbakken graag legen voor vertrek.’ Hij schat in dat dit soort mededelingen tegenwoordig niet meer in het klaslokaal hangen. Zoveel te beter. Die zogenaamde bloemenkracht, die holle pais en vree van toen; het was niet meer dan een schijnvertoning om datgene te bekladden waar een samenleving juist bij is gebaat: orde, rust en regelmaat. En dat die fundamenten werden beklad met olijke roze verf, maakte het er alleen maar erger op. Zijn ouders volgden het Eichmann-proces, zijn zus deed de strijk op ‘Love Me Do’, zijn collega’s bespraken *One Flew Over the Cuckoo’s Nest*, maar hij was de enige die echt naar antwoorden zocht. In de praktijk. *‘The answer, my friend, is blowing in the wind. The answer is blowing in the wind.’*

In tien passen terug, en dat met een doos. De vierde en laatste zet hij voor de bank. Hij pakt een schaar uit een van

de keukenlades. Hij heeft in een keer goed gegokt, en ervaart een kortstondig geluuksmoment. De woning is niet alleen gemeubileerd, maar zelfs voorzien van een schaar – toch eerder een gebruiksvoorwerp dan een meubel, maar niet minder plezierig. Hij opent de schaar en snijdt met een van de bladen het plakband op de doos doormidden. Als hij de kartonnen flappen opzijduwt, glimmen ze hem tegemoet, zijn voorraad lipjes van blikjes. Hij pakt er eentje op en legt het liefdevol in zijn handpalm. Vroeger bewaarde hij ook de blikjes, maar dat was op een bepaald moment niet goed meer te doen. Bovendien, het gaat niet om de blikjes, die zijn een stuk minder veelzijdig. Je kunt ze een keer goed indeuken, zo krachtig mogelijk, met één hand, maar dat is het dan ook wel. Het blijft feitelijk zachte materie, hoe stoer en glimmend het ook oogt. De blikjes zijn niet eens van blik. Er komt geen staal meer aan te pas. Een plaatje van aluminium met een heel dun laagje lak. Hij glimlacht. Jarenzestigmateriaal, in feite. Nee, dan de lipjes van die blikjes. Daarvoor geldt juist het omgekeerde: ze ogen klein en fragiel, nutteloos zelfs, maar druk ze maar eens in je palmen! De kracht die dan loskomt, uit dat zilverig oog! Of eigenlijk uit die twee oogjes.

De treklijpjes uit de jaren zeventig heeft hij niet meer, en daar heeft hij nu eigenlijk spijt van. Zo scherp, zo glimmend, zo'n prachtige kromming als je het – al dan niet met bloedende nagelriem – van het blikje los had getrokken. De huidige lipjes, met die twee oogjes, zijn qua vormgeving toch heel wat minder geslaagd. Maar je kunt er wel beter mee duwen en drukken; de treklijp van toen was soms té agressief. Het moet aangenaam onaangenaam zijn, het moet niet te veel pijn doen. Een druppeltje bloed,

dat opwelt achter de nog dichte, strakgespannen huid. Maar geen snee, geen gehak, absoluut geen geguts. Dat is nu net het verschil tussen magie en laag-bij-de-gronds. En het verschil tussen voelen en pijn. Tussen het verkennen van de natuurlijke gesteldheid van het eigen lichaam en een kwelling van datzelfde lijf. Ieder vindt rust op zijn eigen manier.

Hij duwt het lipje in zijn onderlip en kijkt nog eens zijn voortuin in. Of is dat soms zijn achtertuin? Het is kleiner dan waar de auto staat, maar er staan wel weer meer planten in. Pardon, de belofte aan planten, voorsnog in de vorm van wat kaartjes aan takjes. Maar toch. Daar in de hal is de voordeur, dus dat zal dan zijn voortuin zijn.

Het fietspad waar zijn tuin aan grenst, is uitbundig oranje: een vrolijke omzoming van de autoweg ernaast. Het heeft iets huiselijks, bijna, al kan dat vast niet, bij een fietspad. Er fietst een meisje voorbij. Ze heeft een paarse jurk aan en rijdt op een witte omafiets. Hubertus zuigt nog iets harder op zijn lipje. Wat een kleurrijk tafereel. Je zou bijna van een idylle spreken, als daar, achter de weg, die moloch niet zou staan. PARTYCENTRUM CABALLERO, staat erop, in neonletters. De letters maken schreeuwend hun overbodigheid kenbaar. Het moloch is ook zonder opvallend genoeg en vindbaar voor wie die dat zou willen.

Als hij vlak voor het raam staat, ziet hij nog net hoe de weg in een bocht draait. Daar, in die bocht, stond het ouderlijk huis van Ton Mulder. Stond, of staat, hij is nog niet gaan kijken. Alles op zijn tijd. Hij kijkt naar de haartjes op zijn hand. Ze liggen er nu rustig bij. Hij ademt ook nog steeds naar zijn buik.

Hij loopt naar de keuken, pakt een lichtgroene mok en

vult die met water uit de kraan. De telefoon staat op de eettafel. Als hij een slok neemt, merkt hij dat er een hapje uit de mok is. Hij bijt op zijn lip van geluk. Hij klikt het tl-licht uit, op de tast. Hij vond het knopje zonder te zoeken. Als dat nog geen thuisgevoel is. Hij is er klaar voor om te bellen.